

Arrest

nr. 135 521 van 18 december 2014
in de zaak RvV X0 / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van burger van de Unie, die op 03.10.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd;

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ..'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op een ander adres dan de referentiepersoon is gedomicilieerd. Betrokkene werd op 02.07.2012 ingeschreven in het Vreemdelingenregister, sindsdien was er op geen enkel moment sprake van een samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon; uit het geheel van het administratieve dossier blijkt ook dat er geen sprake is van een gezinscel.

Een eerdere aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 19 02 2013) werd reeds om deze reden geweigerd via een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06.08.2013.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich verder nog op artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom hij meent de aanvraag te moeten weigeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De Staatssecretaris argumenteert dat in het kader van een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, door verzoekende partij onvoldoende wordt aangetoond dat hij samenleeft met zijn Belgische echtgenote.

Verzoekende partij stelt dat hij zich verzoend heeft met zijn echtgenote en dat er na de verzoening geen controle op het adres meer geweest is. Dat de beslissing dan ook gebaseerd is op niet actuele gegevens.

Verzoekende partij roept eveneens de schending van artikel 8 EVRM in, aangezien hij door deze beslissing gekrenkt wordt in zijn recht op het vormen van een gezinsleven met zijn Belgische echtgenote.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen enkel argument aan om aannemelijk te maken, laat staan aan te tonen dat de bestreden beslissing niet aan de voormelde vereisten zou voldoen. Het middelonderdeel gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3. Wat betreft de schending van de materiële motiveringsplicht, moet vooreerst worden benadrukt dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op een ander adres dan de referentiepersoon is gedomicilieerd. Betrokkene werd op 02.07.2012 ingeschreven in het Vreemdelingenregister, sindsdien was er op geen enkel moment sprake van een samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon; uit het geheel van het administratieve dossier blijkt ook dat er geen sprake is van een gezinscel."

Verzoeker stelt dat hij zich heeft verzoend met zijn echtgenote en dat er na deze verzoening geen controle meer op het adres is geweest zodat de beslissing niet gesteund is op actuele gegevens. Echter moet worden vastgesteld dat hij niet betwist dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat hij niet is gedomicilieerd op hetzelfde adres als zijn echtgenote. Gelet op deze gegevens komt het hem toe om minstens met objectieve bewijsstukken aan te tonen dat de verzoening en de samenwoning een feit zijn en dat de verwerende partij dus niet deugdelijk zou hebben gehandeld waar zij zich heeft gesteund op de gegevens uit het Rijksregister. Dat is geenszins het geval. Dat de bestreden beslissing zou genomen zijn op grond van gegevens die niet actueel zouden zijn, is dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Overigens, en ten overvloede, kan niet worden voorbijgegaan aan de antecedenten in het dossier, waarbij telkens in het kader van eerdere aanvragen en onderzoeken naar samenwoning is gebleken dat verzoeker in Antwerpen woont en zijn echtgenote Hasselt en evenmin aan het schrijven van de echtgenote van 14 september 2013, weliswaar daterend van net voor de aanvraag die thans aan de orde is, waarin zij verklaart dat verzoeker na hun huwelijk in Marokko in 2001 naar België is gekomen om zijn documenten in orde te maken, maar al snel naar Spanje is vertrokken, waar hij tot 2012 heeft verbleven alvorens terug te komen naar België en waarin zij in niet mis te verstane bewoordingen betoogt dat zij niet de wens heeft de relatie opnieuw op te nemen en te willen scheiden.

Terwijl de bestreden beslissing dus is gestoeld op stukken in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote reeds geruime tijd niet meer samenwonen en zelfs dat er geen sprake is van een effectieve gezinscel of enige relatie, vergenoegt verzoeker zich met de loutere bewering –door geen enkel stuk gestaafd- dat hij en zijn echtgenote zich zouden verzoend hebben. Verzoeker blijft dan ook in gebreke om aan te tonen dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de verkeerde gegevens, ze niet correct zou hebben beoordeeld of tot een kennelijk onredelijke beslissing zou zijn gekomen.

2.4. Verzoeker betoogt verder dat het evenredigheidsbeginsel dat artikel 8 van het EVRM oplegt niet in acht werd genomen.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich te kunnen steunen op de bescherming van deze bepaling, moet verzoeker in eerste instantie aantonen dat hij zich in een situatie bevindt die beschermenswaardig wordt geacht.

Niettegenstaande het gezinsleven tussen gehuwde echtgenoten wordt vermoed, blijkt uit de gegevens van het voorliggende dossier dat dat vermoeden weerlegd wordt door de feiten. Immers werd reeds eerder gesteld dat door de verwerende partij genoegzaam werd geoordeeld dat er niet alleen geen sprake is van samenwonen tussen de beide echtgenoten, maar evenmin van een gezinscel. Gelet op het feit dat de verzoekende partij slechts poneert, maar met geen enkel stuk aantoont dat er een verzoening is of op til is tussen de beide echtgenoten, moet dan ook worden vastgesteld dat niet is aangetoond dat er een gezinscel bestaat of dat er enige intentie bestaat om een dergelijke gezinscel te onderhouden. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met een gezinsleven, nu hij niet aantoont dat dit wel degelijk bestaat, en dus al evenmin dat het evenredigheidsbeginsel niet in acht zou zijn genomen. Een dergelijke toets moet immers slechts plaats vinden ingeval van een bewezen gezinsleven, *quod non*. Een schending van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

2.5. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS